

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1287/2022
29.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Драгана Лончаревића, због кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Лончаревића, адвоката Бисерке Крпић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици К. 86/21 од 11.05.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-566/22 од 21.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.11.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Лончаревића, адвоката Бисерке Крпић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици К. 86/21 од 11.05.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1-566/22 од 21.09.2022. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку у вези члана 246. став 6. Кривичног законика, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици К. 86/21 од 11.05.2022. године, окривљени Драган Лончаревић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 28.06.2020. године до 29.06.2020. године. Од окривљеног је, на основу члана 246. став 8. КЗ, одузета опојна дрога и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1-566/22 од 21.09.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Драгана Лончаревића и пресуда Вишег суда у Суботици К. 86/21 од 11.05.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, поднела је бранилац окривљеног Драгана Лончаревића, адвокат Бисерка Крпић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и то да се „преквалификује дело члана 246. став 1. Кривичног законика, на кривично дело из члана 246. став 6. Кривичног законика и исти осуди на годину дана затвора у кућним условима“.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 246. став 6. КЗ, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, јер су, у конкретном случају, били испуњени услови да се окривљени ослободи од казне, у смислу члана 246. став 6. КЗ, с`обзиром на то да је открио лице од кога је набавио опојну дрогу – ради се о лицу АА, чије податке је и саопштио у току поступка.

На описани начин се, по ставу Врховног касационог суда, у суштини указује само на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани.

Одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика прописано да ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казниће се затвором од 3 до 12 година. Ставом 6. истог члана, прописано је да се учинилац дела из става 1. до 5. тог члана, који открије од кога набавља опојну дрогу, може ослободити од казне.

Дакле, члан 246. став 6. КЗ предвиђа факултативни основ за ослобођење од кажњавања за кривична дела из става 1. до 5. тог члана, односно само могућност, али не и обавезу суда да у случају када окривљени открије лице од кога набавља опојну дрогу истог ослободи од казне за предметно дело, те подразумева и оцену суда да су испуњени услови за примену ове законске одредбе, што је у конкретном случају и учињено када суд није нашао да има услова за примену члана 246. став 6. КЗ.

Полазећи од наведеног, то су по оцени Врховног касационог суда неосновани наводи захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 246. став 6. КЗ.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Драгана Лончаревића је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног, у преосталом делу захтева за заштиту законитости указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, наводима да није доказано да је окривљени дрогу држао ради продаје, јер код њега није пронађен новац, није пронађена комуникација у телефону која би указивала на лица којима је дрога нуђена, да исти није евидентиран као неко ко продаје дрогу, да код окривљеног није утврђена ни намера да дрогу коју је држао код себе држи ради даље продаје, јер је он дошао на журку како би купио марихуану за сопствене потребе, да му је дрога која је одузета од њега „угурана у руке“. Такође, по ставу одбране, не постоје докази у погледу тога на који начин је окривљени организовао сам процес продаје и да ли су радње које су предузете заиста представљале намеру да се опојна дрога коју је држао продаје. У вези са изнетим, бранилац износи сопствену оцену изведених доказа, сопствену оцену одлучних чињеница које из тих доказа произилазе, износећи своју верзију критичног догађаја и своје чињеничне закључке другачије од оних утврђених у побијаним пресудама.

Поред изнетог, бранилац у захтеву указује и на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да је изрека побијане пресуде неразумљива, противречна сама са собом и да се Апелациони суд, као другостепени суд није посебно освртао на жалбене наводе.

Међутим, повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, нису законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни касациони суд, у напред наведеном делу захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, као и повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, а које повреде, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, окривљеном преко браниоца. Међутим, наводи изнети у образложењу захтева не садрже објашњење у чему се конкретно те повреде састоје.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) ЗКП, као и повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, немају законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреду закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева одређење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић